ПЕРЕЦЬ

№ 6 (425). РІК ВИДАННЯ XX | Ціна 1 крб. | КИЇВ. БЕРЕЗЕНЬ 1960

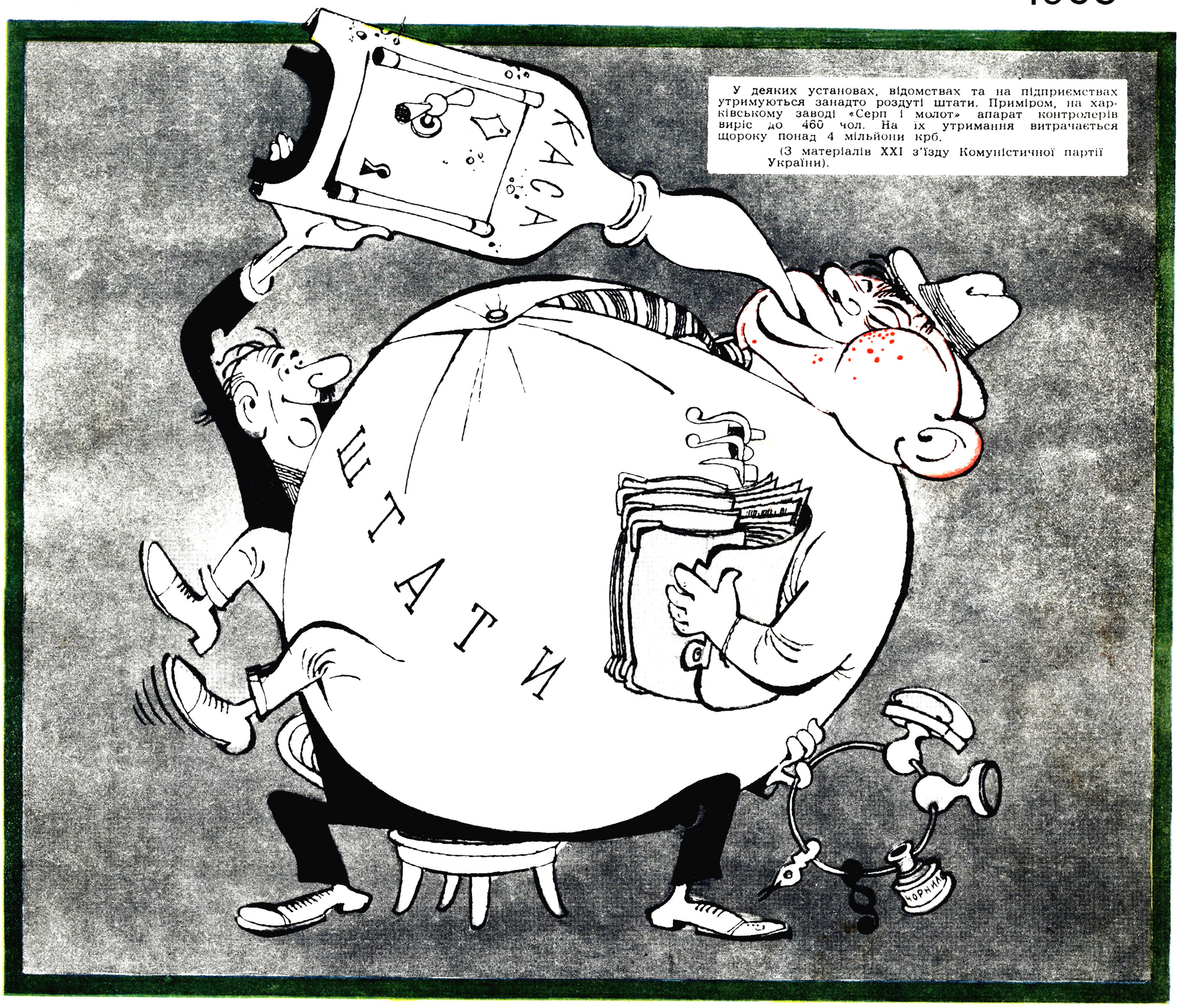

РОЗКОРМИВ...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Чуєш, товаришу...

★ *Про хапугу, відомого на всю округу. (Стор. 2).*

★ *Як Лопатокайленко з дідьком бесідував. (Стор. 3).*

★ *Про синків-парубків, що тільки п'ють та гуляють і навіть на штани собі не заробляють. (Стор. 4).*

★ *Як один майстер матір'ю став... (Стор. 10).*

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Як сказано в постанові ЦК КПРС «Про завдання партійної пропаганди в сучасних умовах», у нас ще й досі не приділяється належної і постійної уваги дохідливості і популярності лекцій, бесід, доповідей. Тому на них іноді лежить відбиток сірості, сухості і маловиразності. Вони не хвилюють слухачів.

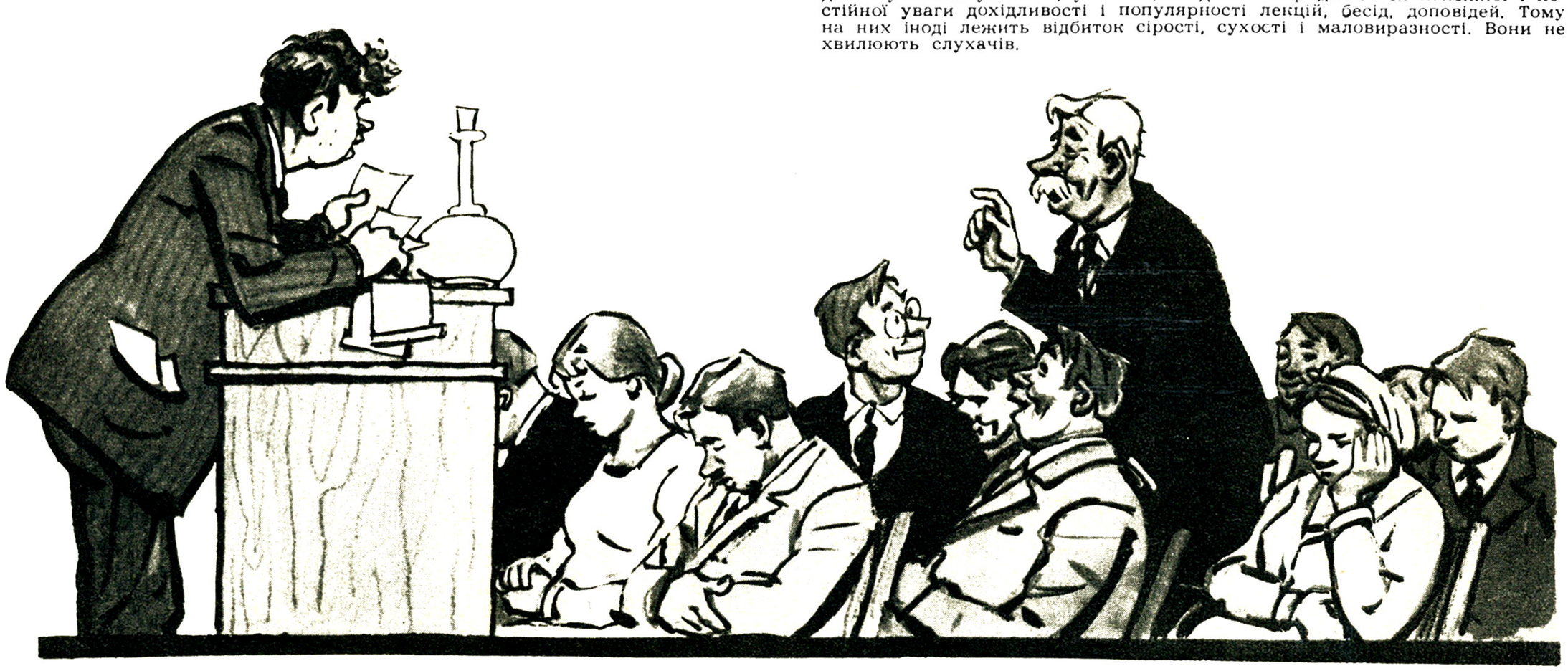

— Чи є запитання до лектора?
— Є. Хай своїми словами розкаже, про що він говорив тут дві години!

Мал. Л. КАПЛАНА

Портрет формаліста.

КОЛИ Б НА БУДЯКИ ТА НЕ МОРОЗИ...

КОЛИ б на будяки та не морози, то й зимою б квітували Коли б на хапуг та не ревізії, то не було б їм переводу.

От хоч і про колгосп «Перемога», Харківського району, сказати. Або про голову колгоспу Сергія Олексійовича Войтенка. Вже не вміщаються його господарські здібності ні в «Москвичі», ні в «Побєді». Так він «Волгу» купив собі. Де не візьмися ревізори!.. А за ними й своя колгоспна ревізійна комісія тієї ж співає: не тринькай артільних грошей!..

А то було з жаром та з полум'ям ухопився Сергій Олексійович за організацію різних підприємств у колгоспі. Фотоательє відкрив, кумисне виробництво, цех по виготовленню штучного меду. (До своїх бджіл довір'я втратив!). А спеціалістів з усього світу назбирав! Та яких — хоч портрети малюй!

І знову ревізори втрутилися. Спеціалісти накивали п'ятами.

Медовар Виноградський так поспішав розстатися з колгоспом, що забув повернути до каси п'ять з половиною тисяч карбованців...

Гуркотіло та гуло навкруги, коли Сергій Олексійович заходився дощувальну установку споруджувати. За гуркотом та шумом пішло 500 тисяч карбованців, а дощу з установки і не капнуло.

Добре Войтенкові: є на кого спертися. Золотих же людей підібрав!

Перший Коваленко. Там такий щирий, такий відданий, хоч під правою рукою голови ходить, а виконує всі забаганки його лівої ноги.

Другим у голови — Коц. Цей і обом ногам догодить.

У коморі і на молокопункті сидять Пономаренко та Підкопай. Вони догоджають, накладні переінакшують, як того Сергій Олексійович хочуть. Що просить — дають без міри.

Але далеко їм усім до бухгалтера Герштейна, якого голова розшукав аж у Харкові і пересадив на пухкий колгоспний грунт. Там такий спеціаліст, такий фінансист, що на всі запитання про гроші голові відповідає:

— Скільки треба, стільки й є!

Люди такі, що комерцювати можна. Ого!

Приміром, купили комбінований корм, як годиться, в офіціальних організаціях. А потім сіли, поворожили, і зробився той комбікорм базарною дертю й макухою, і колгоспна каса полегшала на цій операції на 208 тис. карбованців.

Вся комерція (спасибі привозному бухгалтерові) робиться по-сімейному, без зайвої писанини. Приміром, везуть свиней на продаж, ніхто не пише ані ваги, ані віку їх. Гроші здають у касу — скільки лишиться. Молоко везуть — ніхто не міряє. А що ж! Як рахувати сир, то й вареників не їсти! Хто б там з чим рахувався?

Звелів голова видати Коцові вісім тисяч карбованців на купівлю пшениці. А хто її купував?

Відомо ж, що купівля руку пече, а продаж гріє.

А оскільки сам бухгалтер на бази не їздить, продажем собі рук нагріти не може, то вдячний голова сам його нагородив — персональною пенсією з колгоспу. Єдиного на всю артіль удостоїв!

Як пропали десь коні, за які мало не чотирнадцять тисяч заплачено, хто красивого акта склав? Бухгалтер!

На потреби колгоспу десь придбано було на 63 тисячі будівельних матеріалів. А вони пропали. От були, були, та й не стало їх. Саме тоді, як голова колгоспу будував собі хатину на 130 квадратних метрів площею, а трохи меншенькі ставили Коц з Коваленком... Так ото будиночки росли, а матеріал просто на очах танув, танув і геть чисто розтанув. Один тільки акт від того лісу залишився.

Бачите, які складні документи оформляти доводиться! А ніхто не цінить. Колгоспники хором гудуть — голова, мовляв, дивиться прямо, а робить упоперек. При ньому каса пощербатіла.

А тут ще комісії та ревізії їздять, та все підраховують, скільки голова з колгоспної каси грошей набрав, різні образливі слова про Войтенка в актах пишуть. У нього, мовляв, і освіта за 5 класів. Сам у господарстві не розбирається, а думку спеціалістів ігнорує. У першу чергу дбає про особисту вигоду, та тільки й знає, що одмахується од ревізорів, як од настирливих мух. І чого, мовляв, пристали, тільки нерви псують, не дають людині розвернутися!

В. СКЛЯРЕНКО,
ревізор облсільгоспуправління.

м. Харків

Про шахтного домовика Шубіна у нас на руднику востаннє пройшла чутка ще тоді, коли цей нахабний дідько перелякав скреперистку Марію Чмих.

— Скреперую я, людоньки, тягаю руду, — хвалилася Марія. — А вона, гаспидська машина, так ото гуде, так гуде, що аж на сон хилить — очі самі злипаються. Коли воно раптом як завиє, як завиє... Я гульк! А на шкребачці моєї лебідки сидить якась чортяка і зуби шкірить. Побачила я ту мару і з переляку на гальма як натисну — кріплення так і посунулося. Придивляюся... Те-те-те... та це ж сам шахтний домовик Шубін кріплення нівечить. Я ноги на плечі і давай з забою.

— Та й прокинулася, — спробував хтось підкусити Марію.

— Не всі такі, як ви! — відрубала Марія і повела далі про свою пригоду. — А начальник шахти, Шубіна на нього немає, ще й догану мені вліпив за порваний трос та поламане кріплення.

Давно це було. Брава дівка Марія Чмих вже стала пенсіонеркою. А молоді шахтарі про шахтного дідька не згадують — і чути про нього не чули. Хіба що старі при нагоді пожартують:

— На пенсію, мабуть, пішов дідько!

— Та куди йому зараз по шахті вештатися. Тут тобі і механізація, і автоматизація, і високочастотний зв'язок. Ніде дідькові й голову прихилити...

І раптом нежданно, негадано на шахті знову об'явився дідько. Сам Петро Іванович Лопатокайленко, який в науково-дослідних інститутах всією механізацією та автоматизацією відає, ніс у ніс зіткнувся з Шубіним. Зіткнувся в одному з глухих забоїв, куди Лопатокайленко заблудив у своїй чисто особистій справі. Чи вдався вчений муж до святого хреста, чи ні — брехати не будемо. Але відомо, що між представником сивої шахтної старовини і носієм прогресу відбулася не дуже приємна розмова.

— Яка це нечиста сила привела тебе сюди, чоловіче? — прохрипів дідько.

— Мене!?. — аж підскочив з переляку Петро Дем'янович.

— Та тебе ж, тебе!

Лопатокайленко навів світильника на дідька і трохи посміливішав. Дідько був уже добре підтоптаний.

— А ти хто такий будеш? — накинувся він на Шубіна. — Хто тебе, таку трухлятину, в шахті держить?

Домовик повів сердито сухими гострими плечима, і Лопатокайленко почув, як від того руху затріщало кріплення, а на капелюх йому посипалися шматки породи.

— Кхе-кхе... Я, власне, діду, не те хотів сказати,—запопадливо промовив Петро Дем'янович. — Я хотів спитати, хто ви такий будете?

— Я — Шубін.

Од цих слів у Лопатокайленка чуб поліз догори.

— Чого ж ви, ді-ді-дусю, тут маринуєтеся? — ще шанобливіше забалакав учений муж. — Ви б нам заяву, а ми б вам і квартиру, і пенсію... Кісточки б на сонечку гріли...

Дідько заплющив очі і похитав головою.

— Сам іди на пенсію! — буркнув він. — А моє місце на шахті. Тут, брат, стільки старовини, що на мій вік іще вистачить.

— Яка старовина? Де ви бачите старовину? — здивувався Лопатокайленко. — Та гляньте, які двадцятип'ятитонні електровози по виробітках сюди-туди бігають!

— Та бачу — бігають! А ось як побудували тут ще в пору мого повноліття лючки, так і досі через них руду цідять, — проскрипів, як люковий затвор, дідько. — Вручну відкочували вагонетки — брали руду з цих лючків; настала кінна відкатка — знову з лючків. Забігали електровози малі, великі, більші, а люки які були, такі й лишилися... Старовина! І я при старовині тримаюся...

— Люки, це й справді не той... Тут наші інститути, коли бути самокритичним, маху дали. Але ж які он верстати бурять!

— Верстати бурять і справді хороші, швидко забої вперед просувають. А кріплення ведеться, як за царя Панька: на спині стояки носять, сокира та пилка — весь струмент кріпильника. Старовина! А де старовина, там і я.

— Ваша правда, дідусю, — швидко погодився Лопатокайленко. — І тут недоробки є, визнаю. Он ми механічну пилку яку встругнули! Як змій. Одна біда — до забою не довели.— почухав потилицю вчений. — Зате по виробітках сигналізація, централізація, блокування.

— А ходить вся та техніка в парі з лопатою і кайлом. Чим ви виробітки чистите? Лопатою та кайлом!

Лопатокайленко насупився. Йому здалося, що цей плохенький дідько починає підкопуватися під його вчений авторитет: лопати... кайла... Ич, який! До прізвища все тулить.

— Зате у нас сорокап'ятикіловатні лебідки гудуть на підповерхах! — зауважив Петро Дем'янович.

— Лебідки—сила. Нічого не скажу. А шкребачка біля тої лебідки та сама, на якій я до Марії Чмих у гості їздив. Так у неї ж лебідка була слабосильна, а ця в п'ять разів сильніша. Волочить ту шкребачку, як тріску. Вчорашній день техніки! Старовина! А де вчорашнє, там і я.

Лопатокайленко стояв перед Шубіним, як лінивий учень перед учителем. Він не знав, чим ще козирнути, щоб збити з пантелику шахтного домовика.

— А автоматичні вентиляційні двері, а накачування і скачування вагонеток! — випалив Лопатокайленко.

— А біля тих автоматів людей повно — безнадійно махнув рукою дідько. — Мені здається, що з такими механізаторами та конструкторами, як ти, мені не вилізти з шахти!..

Дідько затряс довгою бородою й у виробітку зашумів, завив вовком вітер.

— Ми... ми працюємо... Ми розробляємо... У нас гезенко-бур-р-р-рильна машина он екс-експериментується...

— Десятий рік! — сказав дідько і зник, ніби його й не було.

Вибрався Лопатокайленко з шахти блідий і мовчазний. Нікому ні слова не мовивши, майнув він додому. І тільки там, під великим секретом похвалився дружині про свою зустріч з Шубіним. Наказав учений дружині нікому про те ні словечка, щоб не оскандалити вчених мужів, що трудяться на ниві технічного прогресу в гірничорудній промисловості. Дружина урочисто обіцяла Петрові Дем'яновичу зберегти таємницю. Тому ми і не ручаємося за стенографічну точність розмови шахтного дідька з Лопатокайленком, бо переказуємо її, як переказала нам (теж від великим секретом) особа, знайома з приятелькою дружини Лопатокайленка.

Панас НОГІН.

м. Кривий Ріг.

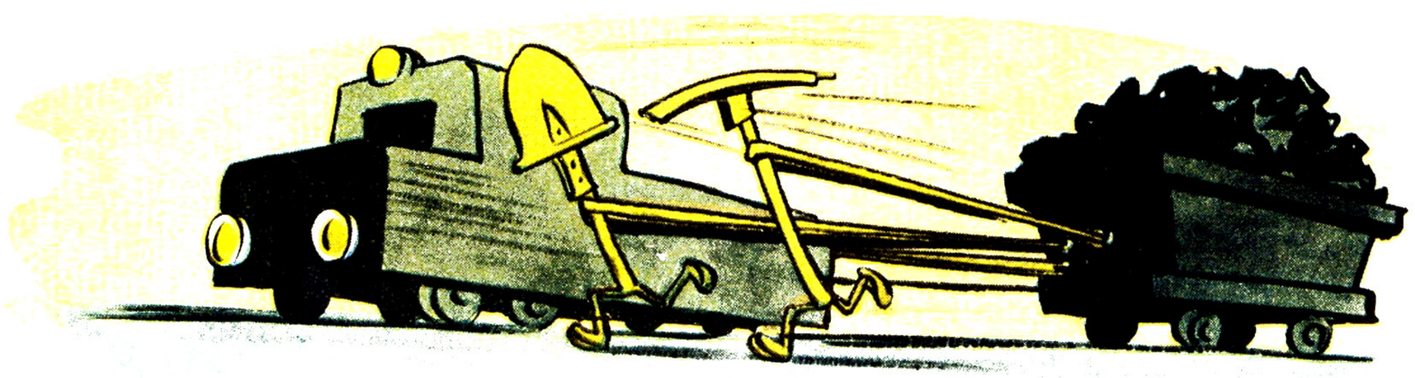

СВИНЯ ПІД ДУБОМ

— Що накоїв ти, Іване?
Ліс довкола потрощив!
— Не біда, на мій вік стане
І дерев цих і кущів.

— Та хіба ж так роблять люди?
Рибу в річці потруїв.
— Е, пусте, на мій вік буде
І линів і окунів.

— Чуєш, чаєчка голосить, —
Зруйнував кубельце ти.
— Ну й нехай, на мій вік досить,
Я не бачу в цім біди.

— Підожди, постій, куди ти?
Квіти ж, бачиш, потоптав!..
— Е, мені байдужі квіти,
Ще б я квіти обминав.

— Зупинися ж бо, Іване,
В яблуні гілки тріщать!..
— Відчепись, на мій вік стане.
Що ти взявсь мене повчать!

Всі ми вчити інших любим,
Всі ми, — каже, — не святі...

Є така свиня під дубом
Ще у нашому житті.

Петро ДОРОШКО.

ПАРУБКИ ГУЛЯЮТЬ

Грюк-стук! Дзінь! Трах-бах!

Принишклими вулицями котиться шалений собачий гавкіт.

Потім починається серія звуків немузичного походження:

— Гвалт! Рятуйте!

— Дави її! Вона мене не любить!

Земля дрижить від слонячого тупотіння і чується переможне:

— Ги-ги-га-га-га! Під ребра його, за яблучко!

Грюкають віконниці, бряжчать засуви. Мукають парнокопиті. Перелякано кудкудакають пернаті. У вікнах гасне світло.

Хочеться й собі закричати:

— Та що ж це таке робиться?!

Наче у відповідь вибухає пісня:

«Ми з райцентра парубки,
Працювать нам не з руки,
А гуляти залюбки!
Ой, гоп-го-па-па!»

У цей час з райвідділу міліції і селищної Ради телефоном линуть мудрі поради:

— Готель? Мешканцям не витикатися на вулицю!

— Квартира? Сидіть тихо, замкніть двері!

— Ч-чому?

— Хіба не чуєте? Парубки гуляють...

Ті, кому випадає увечері опинитися на вулицях райцентра Варварівки, пригадують описані Гоголем парубоцькі гулянки. Але куди там гоголівському Левкові до варварівських парубків!

Ці молодці, по-перше, мають значно вищу освіту, ніж Левко, а, по-друге, розважатися їм не заважає ніяка робота.

Молоде, парубоцьке плем'я Варварівки гуляє круглий календарний рік, а не сезонно чи випадково.

Список варварівських гультяїв і нероб довгий, і всіх одним фейлетоном не охопиш, але перше місце в цьому списку, безперечно, посідає Володимир Штанченко. Правда, багатохто з варварівців називає цього 34-річного кавалера Безштанченком, натякаючи на те, що він у своєму житті не заробив ще на жодні штани.

Злі язики не хочуть вважати за виснажливу роботу видурювання у покинутої дружини грошей і систематичні напади на рідного дядька з тими ж таки меркантильними намірами. Але ніякий поговір не може кинути тінь на високу, ставну фігуру Володимира Павловича. Красень! Артист!

Був він і артистом місцевого драмгуртка. Але дебют його закінчився дуже оригінально: Штанченко «артистично» потяг клубного баяна і так само артистично пропив виручені від цієї комерційної операції гроші...

— Що? Як? Працювати? — кривить губу варварівський парубок № 2 Павло Бурлака.— Хай спочатку мене робота полюбить, а потім я її. Та в мене й прізвище таке — на бурлацькі гулі тягне.

Якось батько завів з цим «отроком» таку розмову:

— Йшов би ти, синку, працювати... Їй-богу! А то ганьбиш мене на весь радгосп.

— Що?! — загримів «отрок». — Ще словечко, і я спалю хату!

Про рішучі наміри Бурлаки-молодшого дізналися місцеві стражі порядку і сказали:

— Поки хата не згоріла, Павлик — святий і недоторканний!

Ніхто з варварівських парубків не вміє так майстерно збити з ніг дівчину, здерти шапку з діда або блискавично наздогнати сусідську курку, як це вміє зробити Ванько Вітер.

— А що з нього взяти? — безжурно посміхається мати дев'ятнадцятирічного бовдура.— У хлопчика в голові ще віють вітри, віють буйні.

Батько висловлюється більш конкретно:

— Хай собі хвицяє! То вчився, то в тюрмі двічі сидів. Коли ж було нагулятися?..

Багато-хто з варварівців називає Анатолія Гоголя неробою. І ніхто не хоче зрозуміти, що йому просто таки ніколи працювати. Хлопець за шість років шість разів женився. Кому як на роду написано. Одному за роботою ніколи весілля відгуляти, а другому за весіллями працювати ніколи. Треба віддати належне Анатолію — у всьому він звинувачує жінок.

Ось його офіціальна заява перед вигнанням шостої дружини:

— Не треба було обдурювати мене. Казала, що багата, а твоїх багатств ледве на півроку вистачило. Тепер я знову змушений клопотатися, підшукувати собі пару. І це в мої двадцять шість років! Стомився. Поїду геть з цієї невезучої Варварівки!

— Ні за що не поїду з райцентра!—кричить на матір Жора Викар. — Що мені твій радгосп «Нечаївський»? Ха, село Іванівка! Глушина!.. Мені потрібна культура. Треба, щоб було перед ким показатися в галстуці і щоб було з ким закласти за нього. Раз породила — давай харчі.

— Тобі вже ж двадцять сім, синку...

— Доживу до пенсії, відмовлюся від твоєї дотації.

Поки ми знайомили вас з парубоцькою елітою Варварівки, біля районного Будинку культури зібрався чималенький натовп.

— Що? Сьогодні немає танців? — стогне натовп. — Нас не хочуть розважити, так ми самі себе розважимо!

— Хлопці, — заїкаючись з переляку, умовляє парубків директор Будинку культури Бухтияров, — бога побійтесь! І так чотири рази на тиждень даю танці.

— Хочемо сім разів! Хочемо сім! — скандують парубки. — А ні, то ми напишемо скаргу від трудящих!..

Зчиняється страшенна веремія. Не дуже хоробро визирнувши у вікно, голова селищної Ради хапається за телефонну трубку:

— Алло, міліція! Парубки гуляють! Оповістіть населення!

— Воно вже в курсі!

...А чи в «курсі» шановні керівники Варварівського району?

Валентин БІЛОУСОВ,
спец. кор. Перця.

Миколаївська область.

Ілюстрації В. ГЛИВЕНКА

Народні усмішки

ВІЙСЬКОВА ТАЄМНИЦЯ

Служив мій товариш ще за царя Миколи ординарцем у генерала. От приходить той ординарець і каже генералові:

— Чув я на базарі, що наша частина рушає в похід сьогодні, рівно о 5 годині вечора.

Засміявся старий генерал і каже:

— От дурні... Я — генерал — і то не знаю, а вони...

Та рівно о 5 годині частина рушила в похід. Покликав тоді генерал ординарця і наказав:

— Ступай на базар і довідайся, куди саме ми йдемо.

Записав П. БОНДАРЧУК
з с. Шляхова, Савранського
району, Одеської області.

З'ІВ ПІВБІДИ...

Одна жінка купувала собі ковбасу і потай сама їла. А щоб чоловік не мав ніякої підозри, все приказувала:

— І що це за біда, що п'ється вода?

Та одного разу чоловік знайшов заховану ковбасу і з'їв половину. Зайшла до хати жінка і знову, взявши чашку з водою, заторохтіла:

— І що це за біда, що п'ється вода?

А чоловік їй:

— Дай-но, жінко, й мені води, бо і я з'їв півбіди.

Повідомив М. І. СТАНІШЕВСЬКИЙ
з м. Жашкова, Черкаської обл.

НАЙСТАРША В СІМ'Ї

— Вдома тепер я найстарша, що захочу, те й витворяю, всі мене слухають. І мама, й бабуся, і всівсі, а я нікого не слухаю, — хвалиться подругам школярка Олеся.

— Невже ж таки нікого? — питають Олесю подружки.

— А кого ж мені слухатись, коли вдома я тепер найрозумніша?

— Ти найрозумніша? А мама, а бабуся ваша?

— Бабуся? Який же розум у бабусі, коли вона сама каже, що малописьменна.

— А мама?

— Мама теж всього чотири класи закінчила, а я уже у п'ятім учуся.

— А тато ваш?

— Тато? Тато наш, хоч і письменний, а такий, що не тільки мене, а і маму, і бабусю слухає.

Повідомив М. ГРЕКАЛО
з м. Самарканда,
Узбецької РСР.

НЕХИТРИЙ СЕКРЕТ

Купив Іван краму на костюм і поніс його до кравця. Той поміряв, поміряв та й каже:

— З цього не вийде тобі костюма.

Пішов він до другого кравця. Другий поміряв і сказав:

— Костюм вийде.

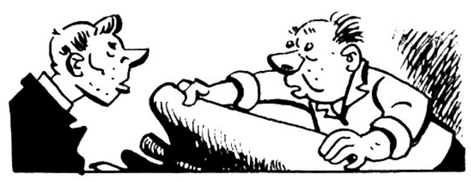

Ідучи забирати готовий костюм, Іван купив півлітра. Коли випили могорича, Іван і питає:

— Скажи мені, Гнате, чому, коли я носив крам до Грицька, він поміряв і сказав, що костюма не вийде, а в тебе вийшов?

Гнат посміхнувся:

— Скажу, тільки ти нікому не кажи. У Грицька син уже великий і йому не вистачило б з твого краму на штани, а мій син менший, йому вистачить...

Повідомив М. КВАК
з м. Черкас.

Мал. Л. БОЙКА

Без слів.

ЦЮЦЯ ЧИ КИЦЯ?

Чернівецька артіль «Соціалістична праця» виробляє трикотаж для дорослих та дітей. На дитячих речах тут вишивають різні візерунки, квіточки, метеликів і пташечок. Щоб діток потішити.

Зробили в артілі нові зразки для того вишивання.

Понесли зразки до облпромради на погодження. Там на них подивилися, підписали калькуляцію і наказали понести ті зразки ще й до обласного управління торгівлі.

В управлінні торгівлі зразки помацали і наказали понести їх до обласного управління культури, бо там, мовляв, дуже добре знають, які квіточки та метелики культурно намальовані, а які навпаки.

— Так-так, — сказали в управлінні культури,— але ж ваші зразки треба пропустити через художню раду. Несіть їх до правління обласного відділення спілки художників. А там зверніться до самого голови т. Купневського. Вже хто-хто, а він скаже авторитетне слово.

Понесли. А т. Купневський тільки оком на ті зразки кинув, як зразу ж усну резолюцію поклав:

— Непридатні!

І додав:

— Треба вишивати так, щоб прищеплювати дітям любов до красоти.

— А де ж взяти зразки для тієї красоти? — запитали його.

— Давайте замовлення начальникові художньо-виробничих майстерень Яковлеву. Той все зробить! Він такий...

Послухали керівники артілі Купневського і дали замовлення художньо-виробничим майстерням. Ну, а там сил не пошкодували і он які зразки змайстрували.

На зразках написано: «Прийнято художньою радою». Протокол № 4. І печатку поставлено.

Сидять тепер керівники артілі і важку думу думають. Якщо за цими зразками дитячу одежу вишивати, то багато клопоту будуть батьки мати. Бо запитають їх діти, що то воно вигаптуване: цюця чи киця? І звідки воно вискочило?

А що можна дітям сказати? То краще вже нічого не вишивати.

Он яка вийшла краса.

Одним словом — художества...

А. КОВИЧ

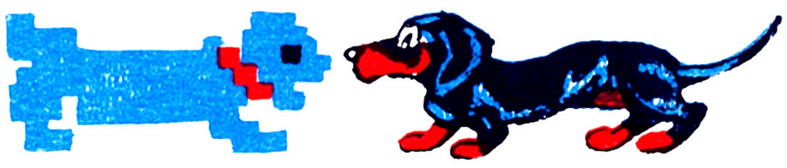

Вийшла з друку 32-а серія карикатур «На допомогу стінгазетам». Друкуємо малюнки з цієї серії.

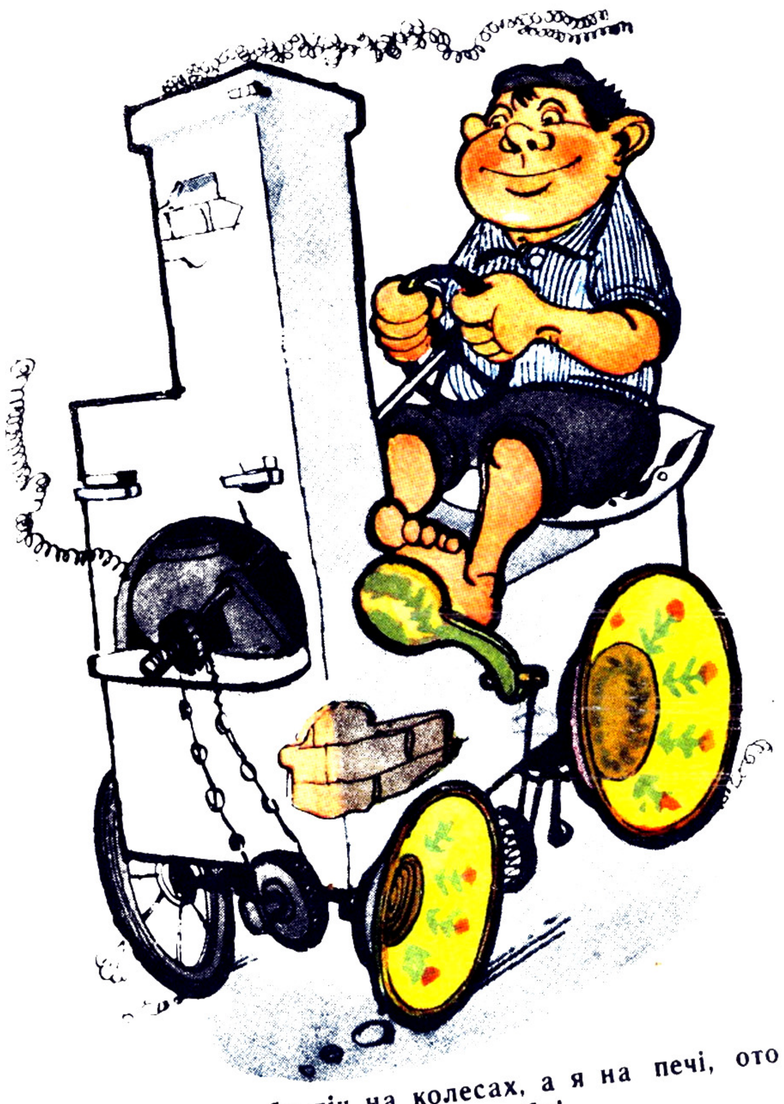

— От якби піч на колесах, а я на печі, ото добрий механізатор вийшов би!

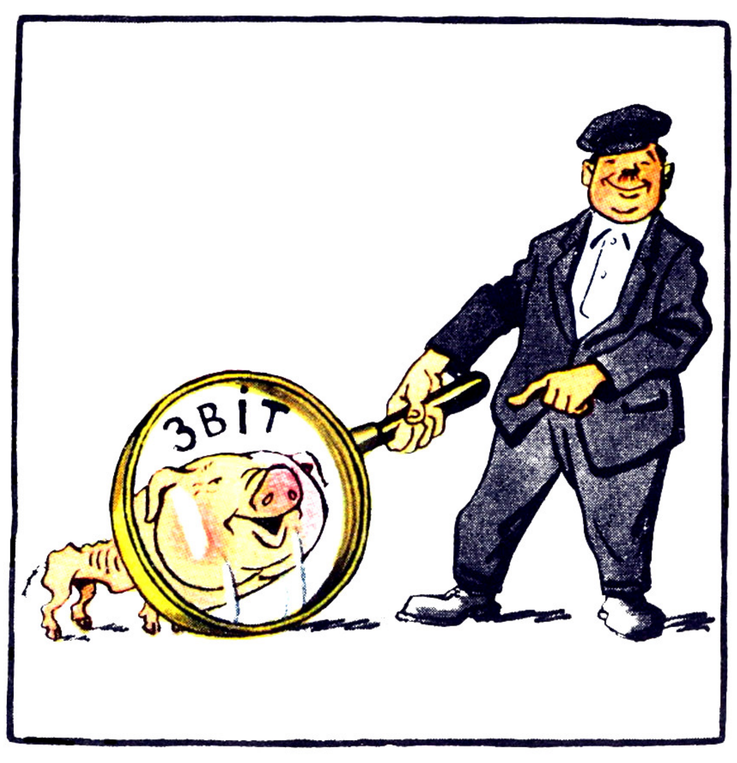

Без слів.

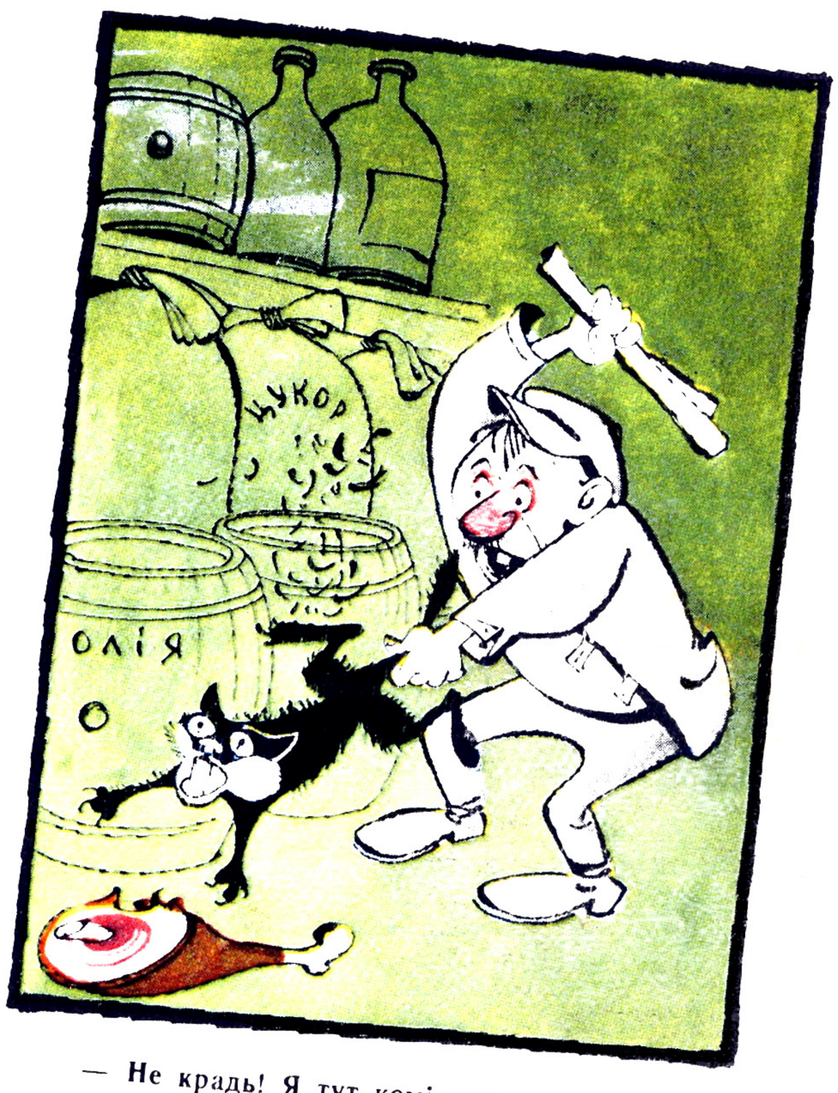

— Не крадь! Я тут комірник, а не ти!

Друже Перче!

Помиляєшся, якщо гадаєш, що т. Малишенко, начальник Чернівецького міжобласного управління профтехосвіти, не усвідомлює, якою цінною сировиною для промисловості є металобрухт. Послухав би, як запально він агітує за збирання та здачу державі того брухту. Словами гори залізні верне. А на ділі...

Два роки тому Брошнівське профтехучилище (Станіславська область), підпорядковане Малишенкові, надіслало йому акт на списання і здачу «Вторметові» цілої гори різних металевих відходів. І два роки підряд Малишенко старанно вигріває той акт у своїй шухляді і запевняє всіх, що металобрухт ось-ось буде здано.

Отакий у нас щедрий начальник міжобласного управління профтехосвіти: дає, та... з рук не випускає!

М. ТРИРІГ.

Чи знаєш, що б тобі було, якби ти прогнівив Захара Мусійовича Лелеченка? Та ти навіть уявити собі не можеш.

Нам він ось що встругнув. Привіз нас на станцію Веселий Кут ліс вивантажувати, а сам пішов у чайну чаювати. Зробили ми своє діло і, не спитавши Захара Мусійовича, сіли на машину, щоб додому їхати. Сидимо, журимося, що ніч заходить, а Лелеченка з чайної не видать.

Вийшов Лелеченко з чайної, побачив нас на машині, та як розходився, видно міцний чайок був! Викрикував, що на губу йшло, а потім зігнав нас десятьох з машини, та й поїхав порожнем додому сам. Мусили ми вертатися з роботи сорок кілометрів пішки, поночі і в негоду.

Ішли та й журилися. Лелеченко нас муштрує та навчає, а хто ж його, керуючого відділком радгоспу «Розкішне», та добру навчить? Директор на нього ласку має, в усьому Лелеченкові потурає.

Дай, думаємо, напишемо Перцеві, бо таким шляхом Лелеченко далеко заїхати може.

В. ПОЛТОРАЦЬКИЙ, М. ДУБНИК, Г. САВИЦЬКИЙ, П. БАСЮК, А. ТИМКІВ, І. МАЛНОВЕЦЬКИЙ, І. ПІДЦЕРКОВНИЙ, Н. ПРИЩЕНКО, Ж. МУЗИЧЕНКО, Н. ТЮТЮХІН.

Одеська область.

Якщо захочеться тобі класичну музику послухати, приїзди до нас на Хмельниччину у Волочиський район. Зайди в першу-ліпшу установу, де є телефон, і зніми телефонну трубку. Чого тільки не наслухаєшся: і арії, і симфонії, і опери.

Не почуєш тільки слів того, з ким захочеш поговорити.

Та хіба тут до розмов, коли музика в полон бере!

Кажуть, що взяла вона в полон і начальника райконтори зв'язку т. Маркевича. Так взяла, що він забув про свої прямі обов'язки.

Допоможи йому, любий Перче, з того полону вирватися!

Л. БОЖЕК.

Хмельницька область.

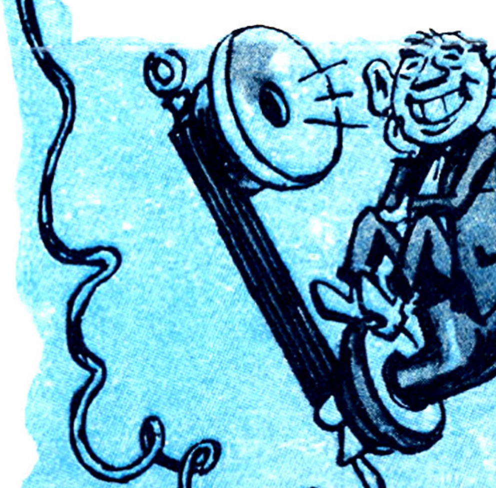

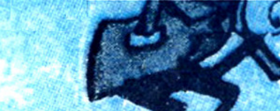

Біда та й годі. Волею-неволею опинилися ми в становищі того бідолахи, який пошив хороше зимове пальто, та не зміг знайти гудзиків. Так і проходив зиму в піджачку. Ми без «гудзика» обходимось вже не одну зиму і не одне літо.

Справа така. На спорудження електростанції в Комишні на Полтавщині витрачено 400 тисяч карбованців, на спорудження електролінії пішло ще 115 тисяч, генератор «потяг» 25 тисяч. А дизеля до генератора, того самого «гудзика», ніяк знайти не можемо. Куди не писали, куди не потикалися — і хоч ти плач.

Маємо навіть чималеньке листування з відділом зведених планів постачання устаткуванням Держплану УРСР, але, на жаль, навіть сотня найтепліших листів не замінить одного дизеля.

Отак через одного «гудзика» ми не можемо комишнянців обновою потішити.

І. СКАЗКО,
директор Комишнянського райкомбінату комунальних підприємств.

Приїхали б ми до тебе, розповіли б про свої митарства, так ні на чому. Річ у тому, що здали ми свою машину «ЗІС-5» на ремонт до Шепетівської міжрайонної майстерні ще позаторік у березні, а назад одержати — як не б'ємося, як не домагаємося — не можемо.

Ремонтувала майстерня нашого «ЗІС'а», аж поки її ліквідували. Багатостраждальну машину передали для доробки Шепетівській РТС. Та РТС виявилась не проворнішою за свою міжрайонну попередницю.

Писали ми і до дирекції РТС, і до Шепетівського райкому, і до Хмельницького обкому — і просили, і молили, і лаялися. Та все — як об стіну горохом. Вказівки закінчити ремонт усі дають, а діло ані на вершок не посувається.

Може, хоч ти, Перче, знаєш, до яких методів удатися, щоб справу зрушити з місця, і як ту кам'яну стіну байдужості пробити?

Б. БОЛЬМЕНКО,
директор Чортківського горілчаного заводу.

К. ЩЕПИЛЬКОВ,
секретар парторганізації.

М. ПУЛИКІВСЬКИЙ,
голова завкому.

Тернопільська область.

ПІД ДАХАМИ ТЕРНОПОЛЯ

Сіріє. Над Тернополем ранок зстає. Тане туман. А в під'їздах будинків уже стоять люди з відрами та кошиками. Куняють. Аж раптом:

— Бом! Бом! Бом! — лунає.

Люди, що куняли в під'їздах, як ошпарені, хапаються за свої ноші і біжать до машини, висипають те, що у відрах та кошиках, у кузов і, легко зітхнувши, простують назад.

І так кожного раннього ранку...

Це Тернопільський міськкомунгосп запровадив такий порядок збирання сміття. З 6 до 8 години ранку по Тернополю курсують дві машини. Дзвоном вони оповіщають, що прибули, і приймають сміття.

Коли саме приїде машина, ніхто не знає.

Отаке-то під дахами Тернополя на світанні робиться в той час, коли батьки міста ще солодкі сни бачать.

Воно, звичайно, як кажуть, захід правильний — сміття з міста вивозити треба, але ж усім видно, що щось тут не додумано, щось воно не теє... Може, й не обов'язково людям біля кошиків та відер чергувати та гасати на світанні за машиною. Може, ці не дуже складні функції зможуть виконувати ті, що в дзвони дзвонять, а люди в цей час хай займаються більш продуктивними справами або ж досипають собі на здоров'ячко.

Чи не краще так буде?

МЕШКАНЦІ ТЕРНОПОЛЯ
(вісімнадцять підписів)

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

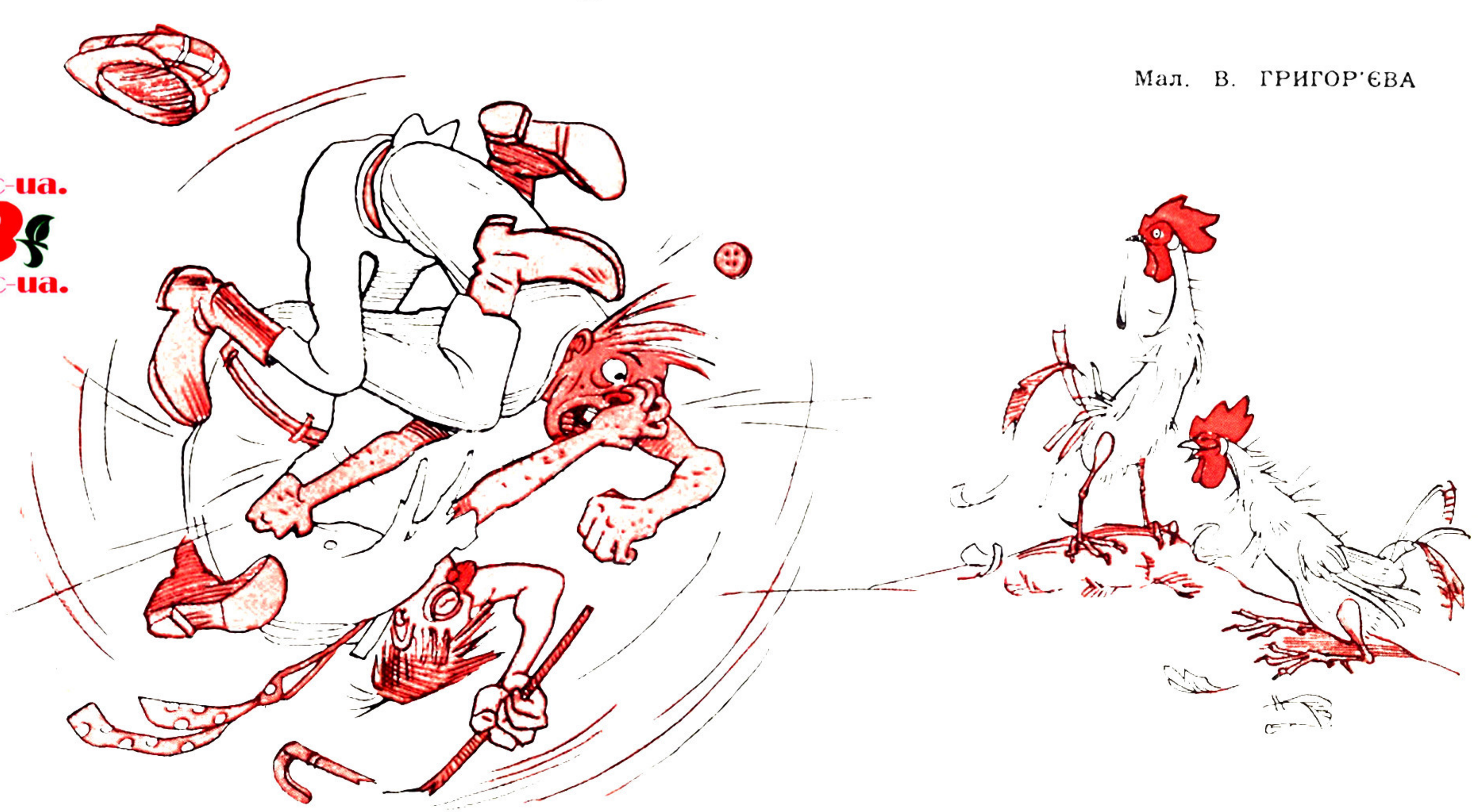

Півень: — Дивись і вчись — отак треба битися!

ХТО КОГО ПЕРЕПЛЮНУВ

Ні, ви тільки послухайте. Послухайте телефонну розмову т. Опанасенка, директора Прилуцької реалбази хлібопродуктів, з працівниками залізниці:

— Що? Вагони затримуємо? Ну, це вже, знаєте, наш клопіт. Що? Штраф? Ну й наплювать!..

Раз плюнув. Вдруге. Втретє. Так 10600 карбованців на штрафи й виплюнув.

Але Опанасенка переплюнув директор Прилуцького мебльового комбінату т. Грінченко. Він протягом року заплатив залізниці 19 900 карбованців штрафу.

Проте треба прямо сказати, що й директорові Линовицького цукрокомбінату т. Дзивульському у цьому змаганні належить не останнє місце. Він переказав залізниці за простій вагонів не багато й не трохи — 55 тисяч карбованців штрафу.

Але й це не вершина можливого. Як свідчить заступник директора Прилуцького заводу протипожежного устаткування т. Грінберг, штрафи можуть розростися й до шестизначного числа. Заступник директора т. Грінберг на запитання залізничників, чому так довго стоять вагони, завжди відповідає:

— Не горить...

А коли підрахувати, то виявляється, що горить і навіть дуже: за рік нагоріло 185420 карбованців штрафу.

Це — заводові.

А заступникові директора не нагоріло анітрохи.

Та хіба ж тільки одному йому. На підприємствах Прилуцького району тисячі годин простояли вагони. Неважко підрахувати, яких збитків це завдало народному господарству.

За простоєм, як правило, йде штраф. Десятки, сотні тисяч карбованців летять з каси.

А чи ж допікають такі штрафні удари керівникам підприємств?

Анітрохи!

Жаль. Якби кожен штрафний удар та в першу чергу бив по власній кишені керівника, ото б ефект був!

З. ІЛЬЧЕНКО.

м. Прилуки,
Чернігівської області.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ЗА НЕДБАЙЛОВОЮ ГОЛОВОЮ

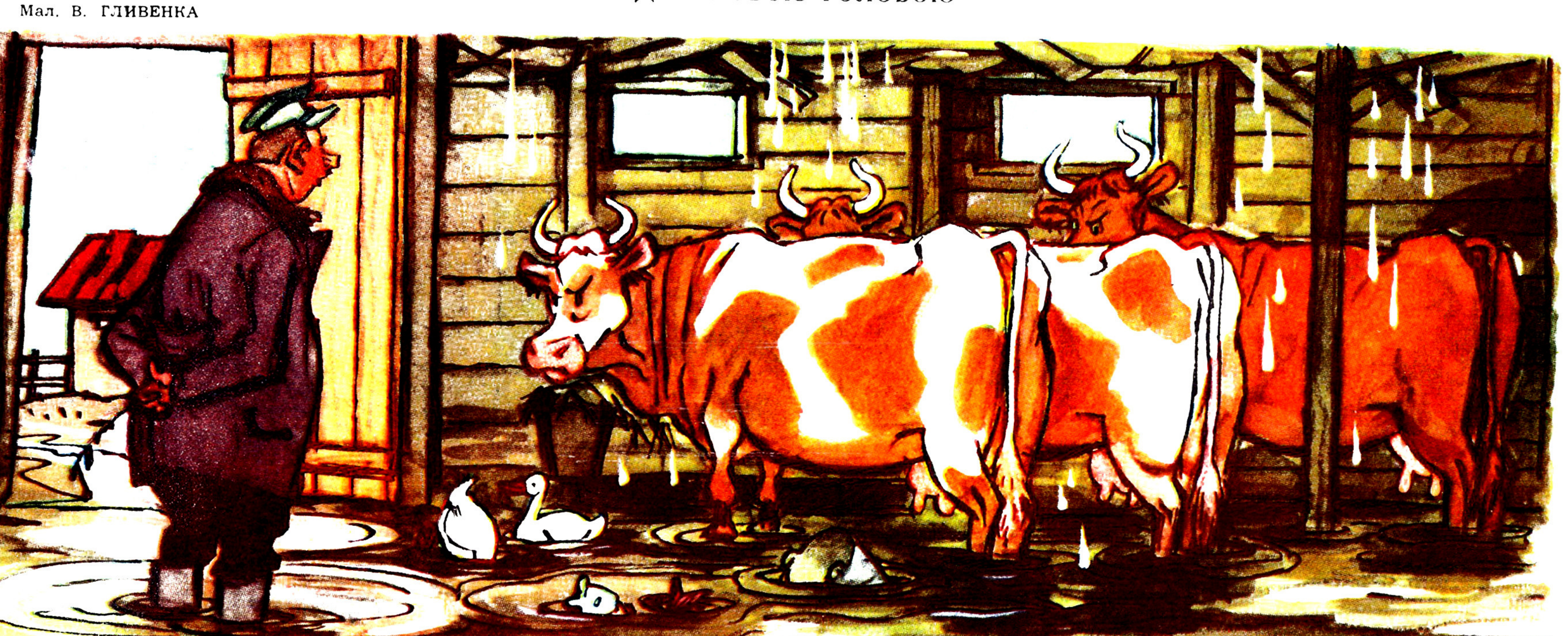

— А ще скаржаться, що на фермах погано з водопостачанням...

Пункти і пунктики

Кожна людина у чомусь кохається: одному — спорт до серця, іншого — від книги не відірвеш. А от заступника начальника Вінницького обласного управління сільського господарства Василя Степановича Сокальського так обідом не годуй, а зведення йому дай. Любить чоловік у цифрових даних порпатися!

Недавно склав він директиву за № 5-79: негайно подати йому до обласного управління звіт «у розрізі колгоспів і радгоспів кожного району про виконання планів і зобов'язань по зростанню громадського тваринництва та збільшення виробництва тваринницької продукції за 1959 рік».

Хотів уже було ту директиву розіслати, та здалося йому — пунктів у ній замало. Думав-думав і додав:

«Повідомити процент жирності молока, проданого державі кожним колгоспом, радгоспом, фермою, по кожній групі корів, закріплених за дояркою, і по кожній корові».

Але й це не задовольнило Василя Степановича. Вже в останню хвилину схопив він олівець і дописав ще один маленький пунктик: «Про вгодованість, живу та забійну вагу проданих державі голів великої рогатої худоби, свиней, овець, кролів та птиці по кожному колгоспу, радгоспу, фермі...»

Розіслав директиву і жде.

А люди на місцях одержали ту директиву і думають, що їм робити: чи тваринництво підіймати, чи чорнило заготовляти, щоб зведення Василеві Степановичу заповнювати.

В. БЕВЗЮК.

НЕ ТА МОДА

Відбудовували в Оріхові будинок для аптеки. Довго відбудовували, та зрештою робота до кінця наблизилася. Аж тут новий клопіт. Виконком Оріхівської райради вирішив так: хоч аптека існує для всіх, ми в ній розмістимо... швейну фабрику.

Відібрали в аптеки приміщення. А Запорізькому обласному аптечному управлінню пообіцяли виділити ділянку для будівництва нової аптеки, дати будівельні матеріали, призначити підрядчика, який аптеку збудує. Скільки доведеться обіцяного ждати — невідомо.

Більше десяти років сиділа на одному місці аптека № 21 у м. Бердянську. А ось тепер всиліти не може. Категорично наказано їй звільнити приміщення для... ательє мод.

Що й казати: хорошу моду взяли в Оріхові та Бердянську!

Тут ліки потрібні. Не ті, що їх в аптеках продають, а ті, що заклади охорони здоров'я охороняють.

М. СТАХ.

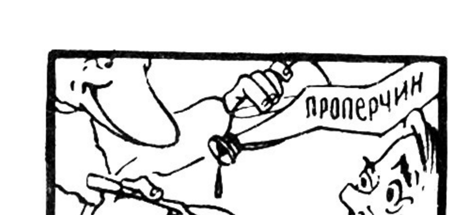

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Любив дівчину, сам добре знаю...

Мал. БЕ-ША

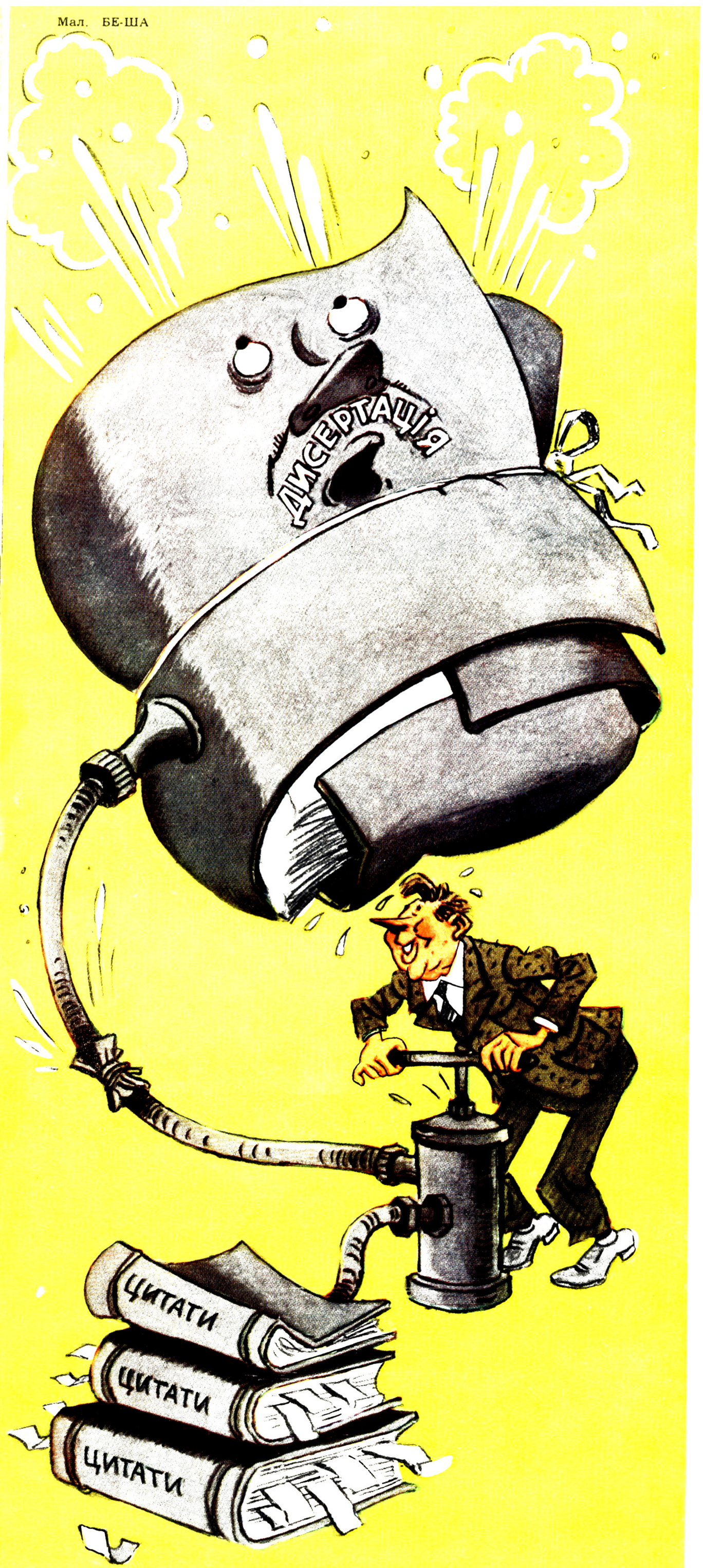

Дисертація. — Захистіть мене від дисертанта!..

Їздили колись по ярмарках цигани і менжували кіньми.

Продавав циган шкапу з розбитими копитами і купував шкапу сліпу на одне око, щоб на другому ярмарку продати сліпу і купити беззубу. Така велася «комерція». Великих баришів циган від цього не мав, проте він завжди був «при ділі» і завжди мав так звану «живу» копійку. Тепер про такого цигана можна хіба що в книгах прочитати, бо покінчили цигани з кочуванням і осіли в містах та селах. Трудяться.

Знову ж таки гужовий транспорт тепер не дуже великою популярністю користується. А особливо в Києві. По Хрещатику парою гнідих не дуже прогуляєшся.

Але любов до менжування транспортними засобами залишилася. Циганська професія не вмерла. Вона просто, так би мовити, знайшла нове застосування на технічній основі.

Микола Андрійович Малютенко, завідуючий базою матеріально-технічного постачання управління капітальних ремонтів при Київській міськраді, на конях не знається. Цигани могли б йому збути сиву кобилу за рисистого жеребця. Зате Микола Андрійович, як і личить завідуючому базою матеріально-технічного постачання, знається на машинах.

Тут він може і в зуби... пробачте, в радіатор заглянути, і копита... чи то пак, колеса помацати.

Технічні знання і замашки ярмаркового баришника тісно переплелися в душі Миколи Андрійовича і почали вириватися з неї на волю.

В результаті було придбано «Москвича». Чи то в «Москвича» були не всі зуби, чи припадав він на заднє колесо, але дуже скоро Малютенко продав його і купив нового. Новий чомусь теж не зміг прижитися в конюшні у Миколи Андрійовича, і його змінила машина іноземної марки «Плімут».

А далі вже пішло як по маслу, за всіма законами ярмаркового мистецтва.

Продав «Плімут», купив «Мерседес-Бенц», продав «Мерседес-Бенц», купив «Побєду», продав «Побєду», купив «Шевроле».

Після «Шевроле» почергово були перепущені через руки Миколи Андрійовича ще три «Москвичі»...

Нотаріальна контора ледве встигала оформляти договори на куплю-продаж автомашин, а працівники державтоінспекції ледве встигали ті машини реєструвати.

Цим, власне, і обмежилось знайомство Малютенка з працівниками державтоінспекції управління міліції.

Ніхто з них не поцікавився, коли ж, нарешті, набридне Миколі Андрійовичу менжувати автомашинами.

Що ж, поцікавитися ніколи не пізно.

С. ПОКОТИЛО.

— Гай, гай! Чи ба, кого зустрів?! —
Гукнув один громадянин другому,
Огрядному такому,—
Ти що, сердего, захворів?
Бредеш по вулиці, немовби тать на плаху.
Чи на роботі дав якого маху?
Буває, друже, усього буває.
Ну, як живеш?
— Живу, не нарікаю.
Посаду гарну, гроші добрі маю,
Квартира — кращої не можна вже й бажать,
Щороку їздимо у Крим відпочивать...
Так що на долю скаржитись не буду.
— А що зажурений?
— Та йду оце з нарсуду,
Заяву мати подала,
Мовляв, одна... стара... дала освіту...
А син — ні допомоги, ні привіту...
Аж сльози стали на очах мені,
Як зачитав суддя оту бумагу.
— Що, жалко стало?!
— А ти думав — ні?
Від серця ж рватимуть щомісяця сотнягу...

В. ГОЛОБОРОДЬКО.

м. Полтава.

Нотатки
ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ВВІЧЛИВІ УБИВЦІ

Острів Мальта на Середземному морі відомий, як давня колонія Англії. Але останніми роками тут непогано себе почувають і американці. У мальтійському порту Ла Валетта добре влаштувалися американські військові кораблі, на мальтійських аеродромах повнісінько американських військових літаків.

Літаючи якось над островом, американські реактивні літаки ні з того, ні з сього почали стріляти по маленькому мальтійському селу, по рибалках, що поралися з своїми снастями на березі моря.

Невідомо, що після цього записали в свої зведення американські авіаційні начальники на Мальті, але жителі мальтійського села знайшли на березі одного вбитого і двох тяжко поранених.

І ось тут виявилася неабияка ввічливість американських вояк. Вони прибули в село і ввічливо-ввічливо вибачилися перед жителями.

Американські газети були дуже захоплені такою ввічливістю. Вони докладно описали цей благородний вчинок. Але неввічливі мальтійці залишилися при своїй старій думці:

— Янкі, дайте нам спокій! Забирайтеся к чорту додому!

«ПОЩАСТИЛО»

У газеті одного невеликого міста в штаті Техас (США) було надруковано замітку під заголовком: «Потерпілому дуже пощастило». Зміст замітки такий. Один громадянин повертався з банку, куди він одніс всі свої заощадження. На нього раптом напали бандити. Це коштувало йому л и ш е ж и т т я...

ТЕПЕР МОЖНА І ВВЕЧЕРІ...

В Англії недавно скасовано давній закон, який забороняв чоловікові бити жінку від 9-ої години вечора до 6-ої години ранку, щоб її крики не заважали сусідам спати.

Заздрісник

(ЗА НАРОДНИМИ МОТИВАМИ)

Цар знав, що воїни його
На диво заздрісні бувають.
І він спитав у одного:
«Чого ти, воїне, бажаєш?

Проси й бери, що хочеш, сам.
Та буде лиш така угода:
Твоєму другові я дам
Удвічі більше... Чуєш? Згода?»

І воїн мучився півдня,
Ходив насуплений, як хмара:
«Якщо я випрошу коня,
То друг одержить коней пару».

До болю заздрісно було,
Від заздрощів не знав спокою:
«Якщо одержу я сідло,
То друг одержить зразу двоє».

Вночі дивився у пітьму,
Не спав, не їв, не йшов нікуди:
«Якщо я срібний меч візьму,
То в друга два подібних буде».

Надворі вже цвіла зоря,
А воїн мучився, вагався:
«Ну, що просити у царя,
Щоб друг без вигоди остався?».

Нарешті вигадав... Кінець!
Ні дум ніяких, ні тривоги.
Пішов щасливий у дворець
І впав, як сніп, цареві в ноги:

— Я все обдумав за ці дні.
І тут я з просьбою такою:
Ти око виколи мені.
А другу... виколеш обоє!

Павло КЛЮЧИНА.

Мал. К. ЗАРУБИ

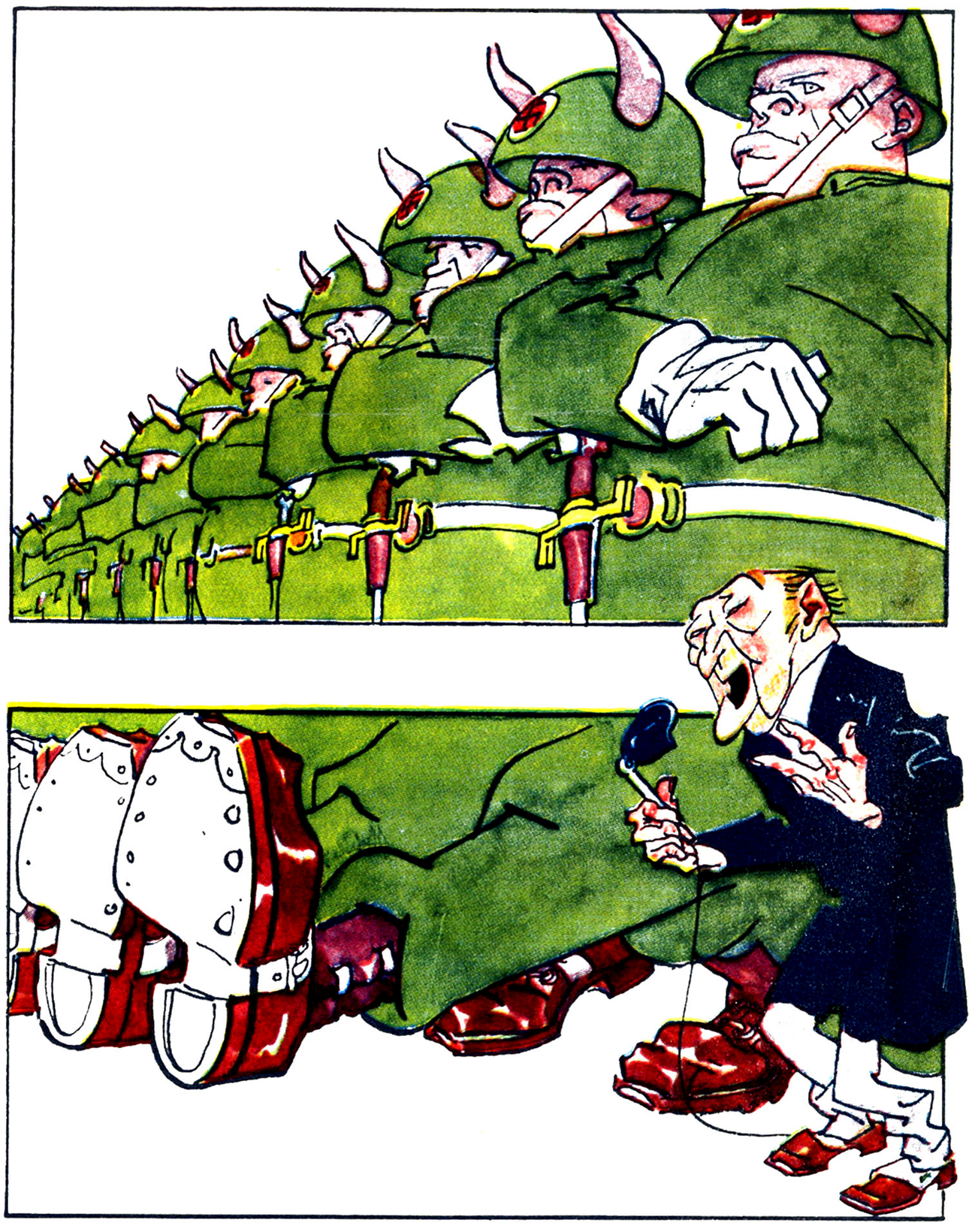

Аденауер. — У нас від фашизму лишилися тільки ріжки та ніжки.

ДО УКЛАДЕННЯ ЯПОНО-АМЕРИКАНСЬКОГО ДОГОВОРУ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

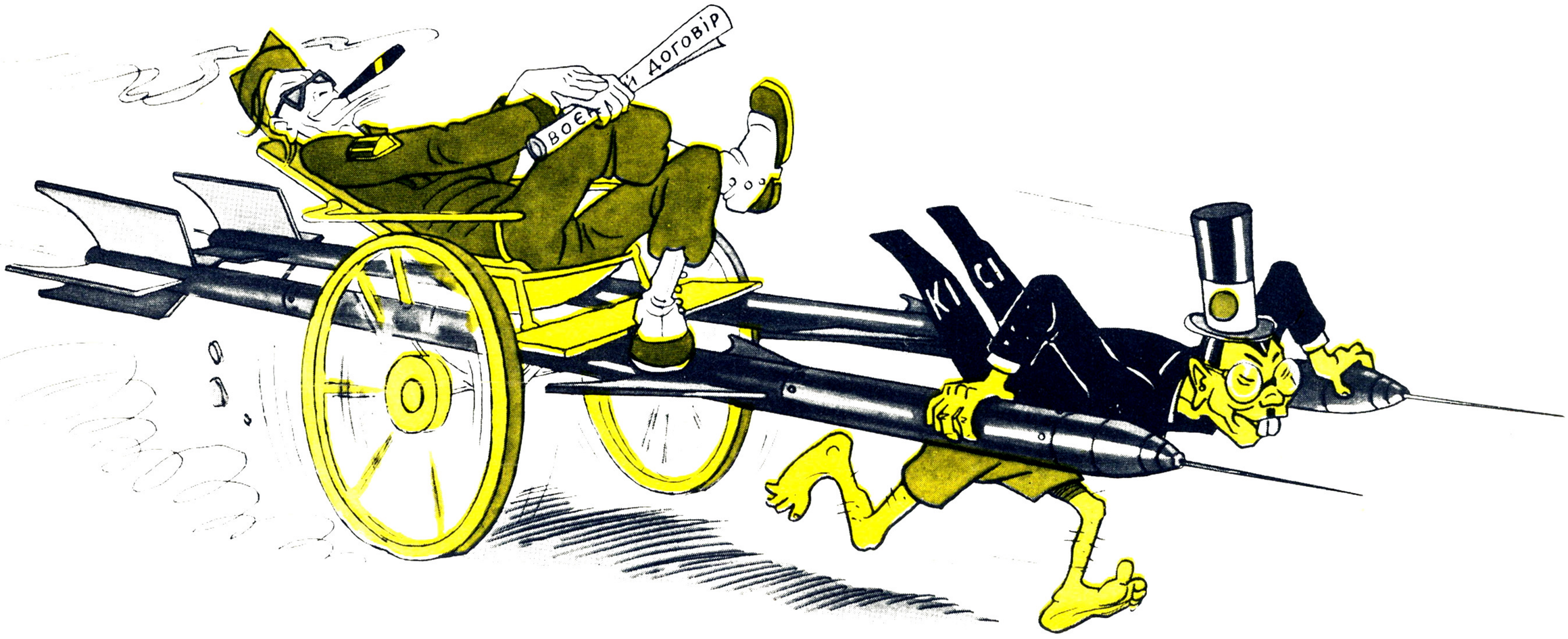

Японський рикша.

РЕЦЕНЗІЯ МУЗИ

(«Лудаш Матіш». Будапешт).

НЕ ДО ЖАРТІВ

Якось ми побували на районному огляді художньої самодіяльності. У районному місті Гадячі на Полтавщині той огляд ішов.

Головою журі возсідав завідуючий районним відділом культури Братський Володимир Денисович.

Конферансьє оголошує:

— Російська народна пісня «Уморилася...» Виконує доярка О.

Молоденька доярка колоратурним сопрано співає «Уморилась, уморилася...»

Голова журі нахиляється до голови колгоспу:

— У твоєму колгоспі працює?

— У моєму.

— Скільки років працює?

— Перший рік.

— А чого ж вона вже співає — уморилась, уморилася?..

Огляд продовжується. Конферансьє оголошує черговий виступ:

— Хоровий ансамбль ланкової Н. Виконується народна пісня «А ми льон брали...»

Голова журі всміхається і олівцем тоненькою рисочкою закреслює пісню про льон. «Не рекомендувати. У нашому районі льону не сіють».

Аргумент справді впливовий. Тільки ж дозвольте і нам слівце сказати:

— Хай, скажімо, льону не встигли посіяти. Так хай би у відділ культури хоч одне зерно культури вкинули!

Ол. КОВІНЬКА.

Незвичайні пригоди

ЗНАЙДЕНО «СНІГОВУ ЛЮДИНУ» в приміщенні Маловорожб'янського клубу, Лебединського району на Сумщині. Коли «снігову людину» відігріли, виявилося, що це — голова сільради т. Чурбаков, який випадково завітав до клубу і примерз там до стільця.

* * *

БОРОДА НА ДОЛОНІ виросла у директора Одеської щетинно-щіточної фабрики т. Пасова після того, як він мазнув по ній помазком власного виробництва. Таке ж сталося й з іншими людьми, які повірили, що помазки, випущені Одеською щетинно-щіточною фабрикою, призначені для бриття.

* * *

ЗГОРІВ од сорому Іван Васильович Соснов — начальник Харцизької (Сталінська область) міської пожежної команди. Прибувши спеціальною машиною гасити пожежу на пилорамі, І. В. Соснов разом з усією командою так і не знайшов на машині того «гвинтика», який воду пускає.

* * *

ЗАПЛАКАВ ВІД РАДОСТІ голова Нехворощанської райспоживспілки (Полтавська область) т. Мацко В. І., коли йому показали звичайні вила. У крамницях району такої штуки не було вже більше року. Проста нібито річ, а, бачите, як скучив за нею чоловік!

* * *

ВИБИВ З КОЛІЇ Київську трикотажну фабрику ім. Рози Люксембург начальник виробництва Київського промгалкомбінату т. Мардер. Сталось це так. Комбінат постачав фабриці гудзики. Фабрика одну партію гудзиків забракувала. Начальник виробництва розгнівався і вирішив заморити фабрику гудзиковим голодом — перестав давати їй вироби комбінату. У добру копієчку влетіла фабриці її «вередливість»: гори дитячих пальт без гудзиків довелося тримати на складі...

Як самому зробити голку й шило? — запитує В. Касьянов з Клевані, Ровенської області.

ВІДПОВІДАЄМО. — Підіть у Клевань-2 у господарську крамницю ССТ і купіть там кілька обрізків дроту. Тонші дротинки розплескайте з одного боку й пробийте вушко, а з другого — загостріть, і голка готова. Товщу дротинку заженіть у колодочку і загостріть — от вам і шило. Якщо вам потрібна велика партія цих «голко-шило-заготовок», зверніться до директора Ровенської універсальної бази т. Рябчука. У нього цього металобрухту пуди. Здавати в утиль він його не хоче, а постачає крамницям ССТ, як «уцінені голки».

* * *

Як пообідати командировочному у вихідний день у м. Тальному (Київщина), коли в ресторані той день «санітарний», а в їдальні вихідни? — запитує О. Костенко з Тетієва.

ВІДПОВІДАЄМО. — Потрапивши в Тальне, старайтеся на вихідний день повернутися додому. Якщо ж доведеться вам провести його у Тальному, зв'яжіться з головою райспоживспілки т. Настасенком. Він дасть вам адресу їдальні РТС (3 кілометри від райцентра). Не хочете чухрати туди, то кладіть зуби на полицю. Полицю можна зробити самому (див. популярний посібник для піонерів та школярів «Зроби сам») або придбати в магазині господарчих речей.

ЯК ВІН СТАВ МАТІР'Ю

Не кожному так щастить. А от гірничому майстрові шахти «Червоний Профінтерн» (м. Єнакієве) Івану Васильовичу Н. поталанило: йому зразу видали аж дві путівки до будинку відпочинку. І не кудись там, а до сонячної Одеси. На цілий місяць.

— Їдь, відпочивай, набирайся сил і здоров'я, — сказали йому у шахткомі, весело (дуже весело) посміхаючись. — Тільки, гляди, не гладшай.

Поїхав Іван Васильович і точно у визначений строк прибув до будинку відпочинку «Зміна».

Перше запитання, яким його зустріли в будинку відпочинку, було:

— На якому місяці?

Іван Васильович не зрозумів.

— Я питаю: який місяць вагітності?

— У кого?

— Ну, розуміється, не у вас, а у вашої дружини. Це ж ви, очевидно, її привезли?

Якщо вірно, що очі можуть вилізти на лоба, то з Іваном Васильовичем цієї хвилини саме таке, мабуть, і сталося.

— Наш будинок відпочинку розрахований виключно на вагітних жінок і матерів з дітьми, — пояснили гірничому майстрові. — Про це, ось бачите, написано на першій сторінці путівки. Цього не могли не знати працівники вашого шахткому.

Розуміється, працівники шахткому про це знали: вони ж власноручно підписали путівку. Тільки так підписали, що сам біс не розбере їхніх прізвищ.

Бісові, можливо, це й справді не під силу, а от люди, ті, напевне, розберуться.

Б. ГРИГОР.

Цю телепередачу ми присвячуємо останнім досягненням паркової архітектури. Перед вами на екрані куток скверу в центрі міста Кам'янця-Подільського. Це басейн. Посередині басейну ви бачите альтанку. А від альтанки до сходів праворуч ліг місток... Ні, дорогі телеглядачі, він не просто ліг. Місток ліг і... заснув на шести звичайних залізних ліжках.

На думку автора цієї оригінальної кладки, ліжка повинні створювати у кам'янчан враження ажурних мостових опор.

Воздвиг цю карикатуру на паркову архітектуру головний архітектор міста — Ізяслав Ілліч Медведовський.

До наступного телебачення, товариші!

Про воду

(Жарт)

Мились в бані ми добряче.
Раптом трапилась біда:
І холодна і гаряча
Перестала йти вода.

Що робити? Як тут бути?
Шлем до зава ми послів
Й на адресу «Водозбуту»
Чималенько круглих слів.

А Гуржій із таксопарку
Викликає банщика́,—
Дав старому щось на чарку
І тихесенько чека.

Ми сяк-так собі обтерлись,
Одягаєм галіфе...
Дід несе шоферу термос,
Каже: — Тепле, із кафе.

Той зрадів:
— Оце так діло!
Тільки я не буду пить.
«Жигулівським» піну з тіла
Поможіть, дідусю, змить!..

Дав старому за турботу
Три карбованці чи п'ять
І подався на роботу
В другу зміну заступать.

Сів за руль, але інспектор
Десь обнюхав водія
І добився, щоб директор
Зняв з роботи Гуржія.

Розповів я цю пригоду,
Щоб ви, друзі, про запас
Брали в баню лиш мінводи
Чи простий домашній квас.

Павло ОПАНАСЕНКО.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У листі до Перця повідомлялося, що лісник Ірпінського лісництва Бажинський В. А. привласнює державний ліс.

Факти, наведені у листі, ствердились. Наказом Київського лісгоспу Бажинського з роботи знято.

★ З Чернівецького району, Вінницької області, поскаржилися на незадовільне ветеринарне обслуговування, що призвело до захворювання в деяких населених пунктах худоби і курей на ящур та чуму.

Заступник завідуючого сільгоспвідділом Вінницького обкому КП України т. П. Баланенко повідомив, що за відсутність належного контролю за роботою ветпунктів головному ветлікареві райсільгоспінспекції т. Плокиді оголошено догану, а завідуючого Березівською зооветдільницею Ракицького знято з роботи.

★ Пасічники колгоспів Ровенської області написали до Перця про бездіяльність та зловживання службовим становищем начальника облбджолоконтори Меркотана.

При перевірці факти, наведені у скарзі, ствердились. За незадовільне керівництво обласною конторою бджільництва, грубе ставлення до працівників апарату та бджолопунктів наказом Ровенського облуправління сільського господарства Меркотана з роботи знято.

★ В одному з листів повідомлялося про те, що мешканець с. В'язової на Харківщині Швидкий І. О. обкрадає громадян.

Начальник Краснокутського райвідділу міліції т. Полуднєв повідомив редакцію, що наведені у листі факти відповідають дійсності. Рішенням суду Швидкого засуджено до 5 років позбавлення волі.

БУРЯКАМ ПОВЕЗЛО...

Кіровоградський завод «Червона зірка» випускає сівалки. Буває, добре випускає, а трапляється й так...

Прибули в січні на станцію Кірово-Українське шістдесят п'ять вагонів, — спеціально для «Червоної зірки». Прикотилися точно в ту годину, яку заводом було визначено. Поспішали залізничники, старалися. Чотири сотні сівалок відправити на поля колгоспні — то ж велике діло! І вийшов до тих вагонів начальник залізничного цеху Карпенко Аркадій Володимирович. Здивувалися залізничники — не видно було радості на лиці начальниковому. Навпаки, Аркадій Володимирович хмурився й сердився.

— Помийте платформи! — сказав він.

Подивилися залізничники на своє добро, плечима знизали, — придирається чоловік... Але ж момент урочистий! Чотириста сівалок завод відправляє. Хай буде так!.. Помили платформи, почистили.

Та й на чисті платформи глянувши, не возрадувався начальник.

Чому не возрадувався?

А тому, що завод підготував до відправки... всього двадцять п'ять сівалок. Сорок «зайвих» платформ довелося під буряки віддати...

Буряк, кажуть, не дурак, він теж любить на митих платформах їздити. Але ж ця розкіш у добру копієчку влетіла — великий штраф стягла залізниця з «Червоної зірки».

Отак, як бачите, буває, що «Червона зірка» мало сівалок випускає, та багато грошей марно висіває.

М. ЖЕРДІЄВ.

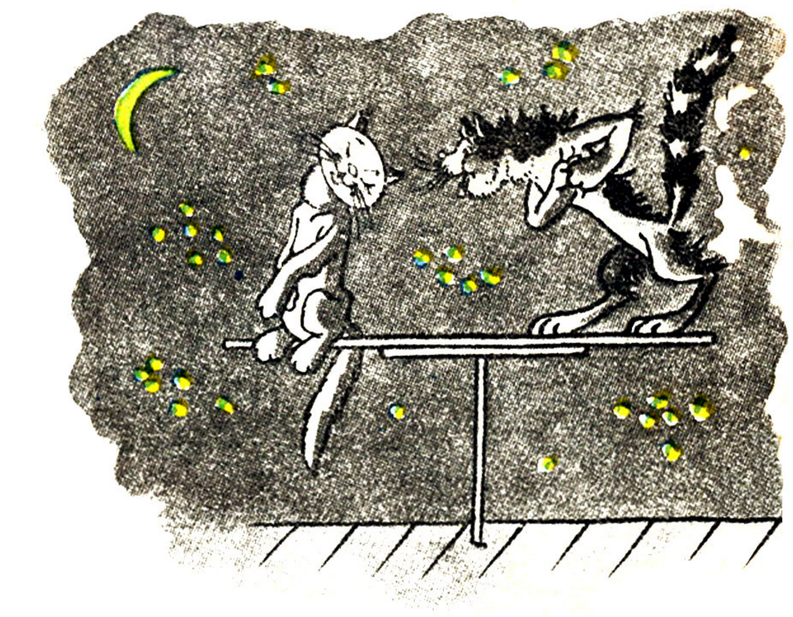

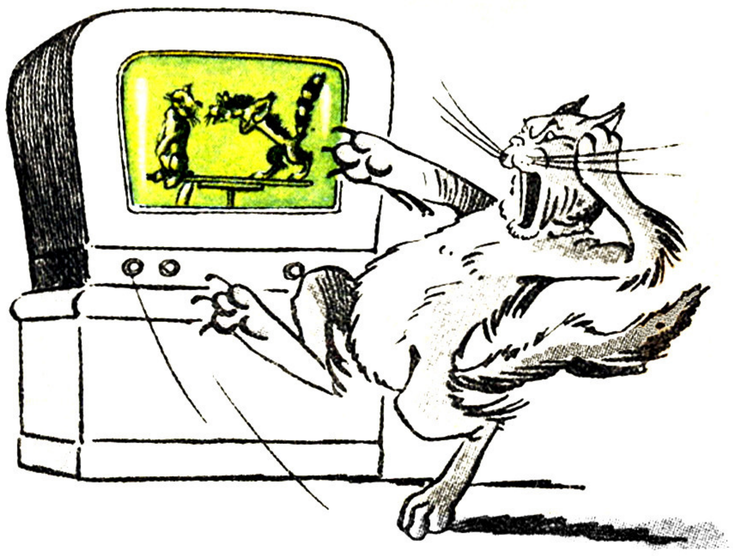

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Знову Мурка мене зраджує!..

Хто з них менший?

— Подивлюсь на тебе, доню,
Ти вже й величенька...
Може б, ти водички мамі
Принесла, рідненька?..

Доня глянула спідлоба,
Мовила тихенько:
— Та воно ж і ти, мамуню,
Також не маленька!..

П. БІЛОЗЕРСЬКИЙ.
м. Полтава.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Послужливий кавалер.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19, Тел. 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 6 (425) (на украинском языке). Підписано до друку 5.III. 1960 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 01696. Друкарня видавництва «Радянська Україна», Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 1176. Тираж 250 000 прим.

Відсканував Іван Толокньов, опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejournal.com

Об'яви та голошення

ПРИЙМАЮ НА ЗАСОЛ

РАЦІОНАЛІЗАТОРСЬКІ ПРОПОЗИЦІЇ...

НАЙКРАЩІ ВІДГУКИ ПРО МОЮ РОБОТУ

можуть дати раціоналізатори Фоменко, Тимченко, Штільман, Пилипенко, Єрохіна, Белелович та інші.

Начальник відділу техінформації та винахідництва Луганського заводу ім. Жовтневої революції
М. ЄВЧЕНКО.

До відома дніпропетровських комунальників, рядових і начальників.

ПІСЛЯ ДОЩУ В ЧЕТВЕР

У самому центрі Дніпропетровська (поблизу обласної філармонії) відбудуться

СПОРТИВНІ ЗМАГАННЯ— СТРИБКИ ЧЕРЕЗ КАЛЮЖУ,

яка майже ніколи не висихає.

Того, хто вискочить з калюжі сухим,

БУДЕ НАГОРОДЖЕНО.

РОЗШУКУЄМО

отця Василія Лукашевича — священика Петропавлівської церкви (м. Харцизьк, Сталінської області),

ЯКИЙ ЗНИК У НЕВІДОМОМУ НАПРЯМКУ,

украВши кілька тисяч карбованців з церковної каси.

В ІМ'Я ОТЦЯ, СИНА І СВЯТОГО ДУХА

хапайте біглого батюшку і повертайте його в лоно обкраденої церкви.

ПАРАФІЯНИ.

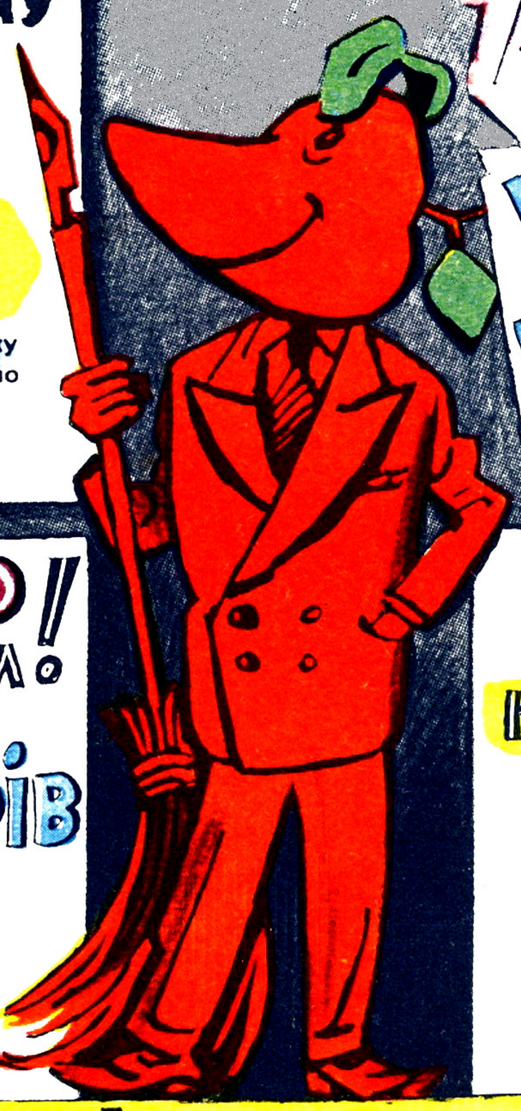

Сьогодні і щоденно, /як і два роки тому/ ДЕМОНСТРУЄТЬСЯ

СТАРА КАРТИНА

„НЕЗАКІНЧЕНИЙ КІНОТЕАТР"

(Автор сценарію і постановник — Бердянський райвиконком)

Вхід до кінотеатру вільний.

Фойє, стін, підлоги, стелі в кінотеатрі нема. Є тільки фундамент, закладений десь в середині 50-х років XX сторіччя.

Адреса: с. Осипенко, Бердянського району, Запорізької обл.

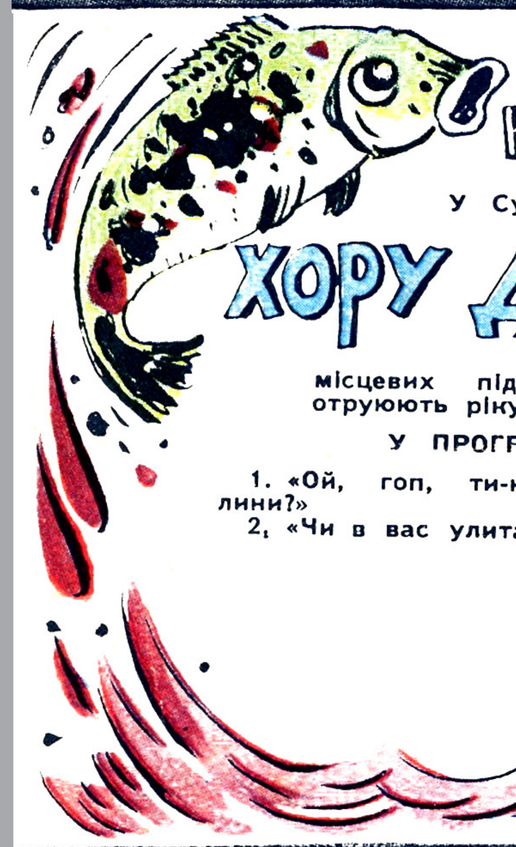

СКОРО! НЕЗАБАРОМ!

У Сумах почнуться виступи

ХОРУ ДИРЕКТОРІВ

місцевих підприємств, які завзято отруюють ріку Псьол.

У ПРОГРАМІ ПІСНІ:

1. «Ой, гоп, ти-ни-ни! Чого дохнете, лини?»
2. «Чи в вас улита якась отрута?»

ДО ВІДОМА СУМСЬКИХ ОТРУЮВАЧІВ

КУДИ ВАМ, СЛАБАКАМ, ДО НАС! ГОРОДИЩЕ—СТОЇТЬ ВИЩЕ.

РОБИМО ПОМИЙНИЦІ

з річок і ставків.

Пускаємо смородище далеко за Городище!

Дирекція Городищенського цукрозаводу (Черкащина).

ДРОВА НАЙВИЩОГО ГАТУНКУ!

СУХІ ТРІСКИ НА РОЗПАЛ!

ВИПУСКАЄМО

у вигляді стільців, які розсипаються від легкого дотику.

ХОЧЕТЕ ДОБРЕ НАГРІТИСЯ — КУПУЙТЕ НАШІ СТІЛЬЦІ!

Одеський фанерно-мебльовий комбінат.